

'Het was een unieke

Volleybalsters van Orion tien jaar geleden kampioen

Tien jaar geleden telde Oost-Gelderland in het topvolleybal nog volop mee. De successen waren bijna niet op een hand te tellen. De grootste triomf boekten de vrouwen van Orion, die op 4 april 1984 in Kampen kampioen van Nederland werden door een 3-2 overwinning op het favoriete DVC. Drie dagen later won het Doetinchems team van trainer René Strikwold de dubbel in Den Bosch door Deltalloyd/AMVJ in de bekerfinale te verslaan. In dezelfde tijd promoveerden de vrouwen van het Lichtenvoordse Longa '59 naar de eredivisie door DOS te verslaan. En de mannen van Orion verzekerden zich van een plaats in het Europacup-3 toernooi door de nacompetitie te winnen. Momenteel vormen de mannen van Exakta/Bovo uit Aalten de enige eredivisionist uit de regio. Tien jaar na de grote successen bliken enkele betrokkenen terug.

Door Dick Visser

DOETINCHEM — „Het was een unieke prestatie. We werden kampioen met een team van bijna louter Achterhoekse volleybalsters en zonder een basisspeelster van het Nederlands team in de gelederen. Zoiets gebeurt niet meer. De laatste actie staat me nog helder voor de geest. Met een doortikbal van Jacqueliën (Raterink, red.) werd DVC verslagen. En toen kwamen de supporters vanachter de reclameborden op ons af.”

Trainer René Strikwold moest de afgelopen week even terugdenken aan het Nederlands kampioenschap dat hij met de vrouwen van Orion behaalde in april 1984. „Het jaar daarvoor had ik de bezem door het team gehaald. Het waren toen allemaal jonge speelsters en de prognose luidde dat we zouden degraderen, maar we eindigden als vierde. Het kampioensteam stond er binnen twee jaar.”

„In 1985 werden we weer bijna kampioen, maar verloren we de laatste wedstrijd thuis van Olympus, dat toen kwam opzetten. In de Europacup verloren we na een 2-1 voorsprong nipt met 2-3 van Tsjechische meisjes. Dat was in de tijd dat de Oostblokteams hier nooit verloren.”

De afbrokkeling van het vrouwen-

volleybal bij Orion kwam volgens Strikwold mede tot stand omdat de club voorrang gaf aan de mannen. „Er werden bij de heren spelers uit het buitenland gehaald, terwijl ik om een speelster vroeg en dat kon ineens niet. In de Commissie Top zaten teveel mensen zonder een volleybalhart, die op de stoel van de trainer gingen zitten.”

Wel werd de Duitse topspeelster Marika Hüninghagen gehaald. Daar hing een fors prijskaartje aan. „Van mij had zij niet hoeven komen. Ik heb haar en Marian Hagen er na drie maanden uitgegoid”, vervolgt Strikwold, die wegens werkweigering voortijdig door Orion werd ontslagen.

„Ik weigerde mee te gaan naar St. Anthonis omdat enkele speelsters niet kwamen opdagen. De sponsor bemoeide zich ermee en eiste dat ik weer voor de groep kwam te staan. Dat gebeurde, maar het laatste jaar was een afknapper. Ik kreeg te weinig medewerking.”

Na een korte periode bij de mannen van Dynamo, waar hij verplicht was dure spelers op te stellen — ‘Ik mocht Jeroen Bijl niet als spelverdeler opstellen’ — citeert Strikwold —, keerde hij terug naar de Achterhoek. Het volgende station was Longa '59,

waar Jacqueliën Raterink inmiddels speelde. „We werden derde en de twee daaropvolgende jaren eindigden we ook in het linker rijtje. Telkens met nieuwe, jonge speelsters. Steeds vaker moest er vervroegd worden doorgestroomd vanuit de jeugd en dat houdt een keer op, zoals je nu ziet.”

Busje

Oud-international Jacqueline Raterink-Schimmel (32) was tien jaar geleden een zeer getalenteerd spelverdeelster bij Orion en tevens aanvoerster van het kampioensteam. „Ik zie ons die middag voor de wedstrijd nog trainen in Rozengaarde en met een busje naar Kampen rijden”, zo kijkt ze terug. „Je wilde je geen gekke dingen in het hoofd halen, maar je dacht wel: Als we toch eens kampioen zouden worden. Toen Orion een paar jaar later degradeerde, wilde ik hoog blijven spelen en ging nog twee seizoenen naar Longa. Daar werden we derde van Nederland.”

Raterink stopte vier jaar geleden met topvolleybal. „Ik was 28, nog jong ja. Maar ik kwam al op m'n veertiende in het eerste van Orion en na al die jaren had ik er genoeg van.”

prestatie'

van Nederland

**Het kampioens-
steam van
Orion dat op 4
april 1984 in
Kampen kam-
pioen van Ne-
derland werd.**

Archieffoto:
Henk Westerveld

Zij traint een jeugdgroep bij Orion. „En dan mag je vergelijken. Een kampioenschap komt niet meer terug. Wij hadden er vreselijk veel voor over. Er waren dubbele trainingen. Dan had je tussendoor even pauze en werd er weer een paar uur getraind. Die wil zie ik bij sommigen nog wel, maar de meesten kiezen niet voor de sport. Ze zetten er niet meer alles voor aan de kant.”

„Ik leerde in Groningen voor kleuterleidster en Pim (Raterink, echtgenoot en Oriontrainer) deed daar de sportacademie. We trainden in Groningen en waren op vrijdag voor de avondtraining weer in Doetinchem. Het leven was volleybal.”

Zij maakt bij Orion deel uit van de begeleidingsgroep die de prestaties van de vrouwenteams volgt. „De hoogste teams worden maar moeizaam ingevuld. Ja, ik zie de toekomst voor de topsport bij Orion somber in. Je merkt dat je als vereniging de aantrekkingskracht een beetje kwijtraakt. Speelsters van naam komen niet meer op de club af. De doorstroming van onderuit kan beter. Veel leden hebben de glorie tijd niet meegemaakt. Ze weten niet waar je over praat.”

Carla Bensen-Manschot (36) was één van de midspeelsters van het kampioenssteam. „Het was het leukste dat ik ooit meemaakte. Het team werd gedragen door Jacqueline als spelverdeelster en Bianca Hooymans als stopper. Het was een vriendinnenteam. Je ging er niet vanuit dat je een vijfsetter zou winnen van DVC met toppers als Martje de Vries en Carolien Keulen.”

De Lichtenvoordse maakte een reeks Europacupduels mee bij Orion en speelde daarna nog voor haar oude club Longa '59. Zij woonde vijf jaar in Zwitserland en speelt nu nog in Longa 2, dat binnenkort kampioen wordt in de derde divisie. „Ik blijf fanatiek en kan niet voor de lol verliezen. Ik vind ook dat de besten in ons team moeten spelen. Komt omdat je jarenlang op niveau heb gespeeld.”

„Je deed het niet voor het geld. Tegenwoordig rijden ze in een autootje van de club. Toen ik van Longa naar Orion ging, keek half Lichtenvoorde me niet meer aan. Ik heb dit seizoen nog een keer gespeeld in Longa 1, maar ik vind mezelf daarvoor te oud en ik mis de snelheid om mee te komen.”

Roel Booij, in de tijd van het

kampioenschap en de opbouwperiode daarvoor voorzitter van Orion, benadrukt dat een 'vereniging een vlaggeschip nodig heeft'. „Dat is voor de uitstraling onmisbaar. De hoogste teams van Orion speelden eredivisie en daar was binnen de club een breed draagvlak voor. Later werd dat minder.” De afkalving was een langzaam proces. „Het vertrek van diverse speelsters werkte ook mee aan de neergang. Dat is te laat onderkend”, beaamt de Doetinchemmer, die niet meer actief is voor het volleybal.

Booij zegt dat Orion in het verleden 'bofte met de sponsors'. „Het binnenhalen van een goede hoofdsponsor was toen al moeilijk, maar je kreeg nog wel eens een tip en na een zaterdagochtend praten waren we rond met Ubink. Later kregen we Mepal nog als sponsor. Of topsport bij Orion nu nog mogelijk is, is vers twee. Ik denk dat ze wel een duidelijke keus moeten maken: Wil je eredivisie spelen of niet. Het komt nu een beetje op mij over dat ze lekker gezellig ballen. Dat zou mij als bestuurslid niet bevredigen.”

Driejarenplan

De huidige voorzitter Jan Haring kijkt uit naar de ledenvergadering op 26 mei. „Dan leggen we een driejarenplan voor. Door een zorgvuldig beleid is de vereniging financieel weer gezond. We hebben een aantal kleine sponsors. Straks is er een paar duizend gulden voor betere technische begeleiding en wat meer trainingsuren.” Haring zegt zich ervan bewust te zijn dat het tien jaar geleden 'heel bijzonder goed ging met Orion'. „Onlangs werden drie jeugdteams in de leeftijd van 14 tot en met 17 jaar tweede van Nederland. Dat is nu ons kapitaal. Bovendien promoveert het tweede herenteam waarschijnlijk naar de tweede divisie.”

„Het is een luxe om de twee hoogste teams in de eerste en tweede divisie te hebben. De dames hebben zich goed gehandhaafd in de tweede divisie. Meerdere jeugdspelsters staan op de drempel van dat team.”

Met het meerjarenplan probeert Orion de mannen binnen enkele jaren op de rand van de eredivisie te krijgen. „Er is wat ledenverlies, maar met bijna zeshonderd leden zijn we op voorsprong de grootste volleybalclub in Oost-Gelderland. In september bestaat Orion 25 jaar en dat willen we met een toernooi op niveau viert. Orion is nog steeds een naam en we proberen de aantrekkingskracht te vergroten.”